

Världen behöver mäktiga förebudjare för att motverka det utbredda våldet

Dessa dagar hörs många röster som vill ha frid, samförstånd och dialog. Under 2014 - som för mig varit tätt sammanvävt med Álvaro del Portillos saligförklaring - har minnet av denne biskops vänliga sinnelag, som förmedlade så mycket frid till dem som befann sig i hans närhet, ofta gjort sig påmint.

2015-02-06

Påven Franciskus allvarliga framtoning i samband med *Urbi et Orbi*-välsignelsen vid jul gjorde ett starkt intryck på mig, eftersom han normalt alltid är glad. Även om de bakomliggande orsakerna till detta allvar inte direkt beror på händelserna, tror jag att dessa kanske beror på svårigheten i hans uppgift att försöka bygga upp fred i en värld som idag badar i våld. Speciellt när detta våld till stor del riktas mot de kristna i områden och länder där de levt sedan apostlarnas tid.

För mig slutar därför Álvaro del Portillos år inte den 31 december, utan först nyårsdagen 2015, som också är världsdagen för fred; och jag kommer att fortsätta föreslå honom som förebedjare.

Personligen har jag bett om hans förbön i många julhälsningar, eftersom jag är övertygad om att han

är en mäktig förebedjare för familjen, samhället och världen: till synes olösliga konflikter har löst sig genom vår nye saligförklarade biskops förbön.

När jag 1995 skrev ner mina minnen av honom beskrev jag hans godhet och energi, hans tillgivenhet och hans styrka. Friden och den inre samlingsen som han hade och förmedlade och som kom ur hans förening med Gud är oförglömliga. Att se hans godhet – som inte var naiv utan var ett bländande lugn – fick mig att inse att allt detta var frukten av den kristna kampen, en seger som var en följd av att viljan och förståndet i hans energiska karaktär helt följde Guds nåd.

Biskop Álvaro hade redan i tidig ålder en brinnande önskan att människor skulle leva i samförstånd, långt innan han fick uppleva inbördeskrigets bittra erfarenheter,

som för hans del även innebar perioder av fångenskap och flykt. Tre dagar efter sin prästvigning (som var den 25 juni 1944) firade han sin första heliga mässa, på den helige Ireneus dag. Hans hängivenhet till helgonet berodde bland annat på att liturgin inkluderar en bön – vilken han kunde utantill – som ber om fred. En fred som idag kan verka avlägsen för många människor på jorden med tanke på deras aktuella livssituation.

Därmed hörsammade han också de enträgna appeller till samförstånd mellan folken, som det förra seklets påvar manade till. Jag minns när han inför den 27 oktober 1986 – då en ekumenisk och interreligiös bönedag för fred hölls i Assisi– föreslog ett tydligt mål för Opus Deis medlemmar: "Vi måste anstränga oss att till himmelen sända ett mäktigt bönerop om världsfred och även göra bot för detta ändamål".

Han hade samma inställning även vid andra konflikter; från dem Balkan till dem i Mellanöstern. Flera texter finns att hitta i *Rendere amabile la verità, raccolta di scritti* som gavs ut av Ateneo Romano della Santa Croce med anledning av firandet av femtioårsdagen av biskop Álvaro's prästvigning (Libreria Editrice Vaticana, 1995). Där beskrivs även hans personliga engagemang i Johannes Paulus II:s ansträngningar för fred i Persiska viken. Dessa ansträngningar för fred gick hand i hand med hans kamp för rättvisan och var i kölvattnet av Pius XII och encyklikan Fred på jorden (*Pacem in terris*) av Johannes XXIII.

Från tiden när han arbetade med den kanoniska rätten framstår framför allt en bok från 1969, *Fieles y laicos en la Iglesia*, som lovprisar den döpta människans rättigheter. Jag kan föreställa mig att han hade älskat påven Franciskus meddelande

för världsdagen för fred 2015, där påven påtalar att fred är en konsekvens av att man försöker utrota de allvarliga övergrepp på de mänskliga rättigheterna, som är kärnan av dagens olika former av slaveri.

Franciskus visar hur Paulus i sitt brev till Filemon berättar om sin förre tjänare Onesimus: omvändelsen till Kristus "förnyar broderskapet som grundläggande koppling för både familjelivet och det sociala livet". Mot detta broderskap vänder sig slaveriets kriminella handlingar, fast dessa är lagenligt avskaffade: "Det finns fortfarande miljontals personer – barn, kvinnor och män i alla åldrar – som är främtagna sin frihet och tvingas leva under slavliknande förhållanden". Påven bekymrar sig särskilt över det tysta medgivandet och likgiltigheten inför offren för konflikterna och förtrycket. Vid jul talade han

återigen om detta, trots att många personer och organisationer – även religiösa – dagligen arbetar mot dessa övergrepp. För att kunna åstadkomma fred i världen är det viktigt att "broderskap globaliseras och inte slaveriet eller likgiltigheten".

Påven Franciskus föreslår ambitiösa mål och ber om allas deltagande och samarbete. För egen del så upphör jag inte att be om den helige Álvaros förbön, så att han från himmelen ska fortsätta bidra till fred och rättvisa i en värld som kanske är för plågad detta årsskifte.

Salvador Bernal

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
varlden-behover-maktiga-forebedjare/](https://opusdei.org/sv-se/article/varlden-behover-maktiga-forebedjare/)
(2026-04-04)